

Til Dagbladet 24/1 2021. Prædiken til Sidste søndag efter Helligtrekonger
Af: Sognepræst Claus Thomas Nielsen
4-5000 anslag inkl. mellemrum

Kyndelmisse og Guds åbenbaring

Her sidst i januar synger vi ofte ved gudstjenesterne i kirken salmebogens eneste rigtige vintersalme: "Her vil ties, her vil bies..."

Det er ikke blot en fremragende salme, det er også et af højdepunkterne i dansk poesi i det hele taget. Jeg kan kun opfordre alle til at sætte sig til rette i lænestolen og læse digtet en halv snes gange og derved efterhånden trænge ind i digtets sproglige og indholdsmæssige skønhed og dybde.

Det er en salme som egentlig hører til ved *kyndelmisse*, dvs. 2. februar. Kyndelmisse er et andet ord for *kjømmes* eller *kærmesse* eller *kerte-messe*. På latin hedder det Missa Kandelabrum.

det er den dag hvor man traditionelt indviede lysene til Guds Moder, Jomfru Maria, i messen. Deraf "Kerte-messe".

Salmen handler om at komme igennem trange tider af enhver slags ved at *tie og bie*, dvs. ved at tage det som det kommer i håb om bedre tider.

Ja, ikke blot i håb om bedre tider, men i vished on dem. Ligesom vi véd, at foråret kommer efter vinteren i naturens gang, således véd vi endnu mere sikkert, at efter denne verden – hvor dødens kulde altid får det sidste ord – kommer det Guds rige hvor der ingen død og kulde findes.

Det rige har nemlig allerede været til stede på denne jord. Det har været til stede i Vor Herre og Frelser, Jesus Kristus.

I evangelieteksten til i dag hører vi disciplenes øjenvidneberetning om hvordan Jesus en dag åbenbarede sig for dem som den almægtige Gud. De ser Den anden side af Jesu dobbelte natur: De ser den guddommelige side.

Denne guddommelige side er naturligvis til stede hele tiden. Det er jo ikke således, at Jesus nogle gange er menneske og nogle gange er Gud. Nej, han er begge dele hele tiden. Han er fuldt ud Gud og han er fuldt ud menneske.

Derfor *måtte* der ske mirakler overalt hvor Jesus kom frem. Derfor måtte syge blive raske, derfor måtte storm og sø adlyde ham, derfor måtte selv døden forsvinde hvor han gik.

Der er intet utroligt eller unaturligt ved Jesu mirakler. Det ville tværtimod være unaturligt hvis der ikke skete mirakler når den almægtige Gud bliver menneske og vandrer på Jorden.

Og nu ser Peter, Jakob og Johannes så direkte Jesus blive forvandlet for deres øjne og hans ansigt lyse som solen.

Det får for alvor disciplene til at forstå hvem Jesus er og de gør det eneste den tids menneske kunne gøre i en sådan situation: De kaster sig i støvet, som slaver gør det for deres herre.

Disciplene forstod, at de i Jesus ikke blot møder et menneske som taler om Gud, eller som har en særlig guddommelig indsigt. Nej Jesus er, ser de nu, den almægtige Gud selv. Jesus Kristus er Gud som blev menneske for vores skyld.

Jesus beordrer dem til ikke at fortælle om oplevelsen før efter hans opstandelse fra de døde, thi først efter hans opstandelse kunne disciplene helt i hjertet forstå og videreformidle hvad det var de havde oplevet: De havde oplevet et glimt af Guds himmelske herlighed. Jesus er ikke et menneske som oplyses og forklares af noget guddommeligt. Nej, han er selv det guddommelige. Han er den almægtige Gud, himlens og jordens skaber. Han er den evige Logos.

"Hør ham!" siger stemmen fra himlen. og det er denne befaling som får disciplene til at falde til jorden.

De falder til jorden i afmagt og i frygt. Og det er der al mulig god grund til. Men hvad er det første Jesus siger til Peter, Jakob og Johannes? Det er ordene: *"Frygt ikke!"*

De samme ord som englen sagde til hyrderne på marken da de julenat så himlen åben.

Hermed siger Jesus, at de ikke skal frygte for det de lige har oplevet. Men samtidig siger han til dem og til os, at vi intet har at frygte i denne verden.' Fordi Jesus Kristus har åbenbaret sig for os i sin fulde herlighed, derfor har vi intet at frygte. Vi behøver ikke at frygte nogen som helst af denne verdens magter, heller ikke de mørkeste og mest destruktive, heller ikke de magter i os selv som vil drive os bort fra troen på Gud.

Vi behøver intet at frygte, heller ikke døden, thi i Jesus Kristus kender vi Gud i hans fulde herlighed.

Claus Thomas Nielsen
Sognepræst Stauning.